

Van harte

OP EEN ONGEZELLIGE avond een paar jaar terug na het werk. Net een rottag achter de rug op de zaak en buiten wil de lente blijkbaar niet lukken. U kent dat: die vage periode tussen de winter en de eerste mooie dagen. De zon schijnt wel, maar geeft nog geen warmte. De minste wolk die de stralen breekt en het is kil. De bomen botten nog net niet en ook de vogels — als ze er al zijn — zwijgen. Ik steek dan maar een snelle diepvries-pizza in de oven en plof niet voor de tv want die heb ik niet. Hoewel ik nu, op dit eigenste moment, twijfel. TV kan een prima remedie zijn tegen landerigheid op dagen als deze. Ik slof naar de geluidsinstallatie in de hoek. Ik herinner me nog vaag hoe ik afgelopen zaterdag een impulsieve aankoop deed in de platenzaak. Misschien moet ik die plaat nu opleggen? Dat breekt de stilte. Vooruit met de geit. Waar is dat onding? De titel alleen al. *Mogen we vreemd gaan?* Over een impulsieve aankoop gesproken. Natuurlijk mogen wij niet vreemd gaan. Enfin, je koopt zoets om je vrienden een plezier te doen. Ik koop altijd de platen van mijn vrienden. Zij moeten er tenslotte van leven.

Mezelf een glas wijn inschenkend, plof ik met het compact-boekje in die onvermijdelijke zetel. Een mooie ouverture als betrof het een opera. Een wouteresk arrangement zoals dat heet. Over chromatische loopjes vlietende violen. Ik ga al wat dieper in de zetel zitten. Een streepje *Lais a capella*. Zo hoort het. De stem als mooiste instrument. Toch niet zo'n miskoop dan? De accordeons van *Tref*. Ik dommel weg. Tot... ik weer wakker schiet. Een vrouwenstem en een accordeon. Appreciatie overvalt je altijd wanneer je dat het minst verwacht. In de vorm van kippenvel. De weemoed die grote klasse teweeg brengt. De ironie. De humor. Het flirten van een begeleiding met een tekst. Met de afstandsbediening druk ik keer op keer op *replay*. Dit soort emotionele precisie is niet te beschrijven. Tien keer luisteren. Twaalf keer. Tot de stank en een mistgordijn van een verbrande pizza me tot de orde roepen. Ik ga met een hongerig gevoel slapen. Op een keer laat ik enkele vrienden uit Berlijn dit liedje beluisteren. Een sneeuwvit vogeltje, zonder commentaar. "Is dit joodse muziek uit België?" Een voorwaar spontane reactie. Mijn vocabulaire breidt zich uit. De universaliteit.

Maanden later ontmoet ik de zangeres die mij op een vergeten avond met verstomming sloeg. Op haar atelier tussen de zes katten en bij een kopje koffie neem ik een interview van haar af. Over haar werk als bouwster van doedelzakken. Olle Geris heet ze. Wat verlegen door de

microfoon vertelt ze over haar job. Hoe ze op haar zestiende eigenlijk al wist wat ze later wilde doen: doedelzakken bouwen. Omdat de spieren in vaders voorarm zo indrukwekkend rolden wanneer hij speelde. "Maar bij mij werkt dat helaas niet zo", voegt ze er met een glimlach aan toe. Over het lastige leerproces van het rietenbouwen. Over de papiermolen van de administratie die met mensen als zij geen blijf weet, maar die uiteindelijk toch voor een soort erkenning zorgen. Over de fantastische samenwerking ook met haar kompaan en wandelende-doedelzak-encyclopedie Rémi Dubois. De Vlaamse administratie noemt zo iemand, geloof ik, een *kenniscentrum*. Normaal gezien wordt zo'n kenniscentrum goed verzorgd met blitse faciliteiten en dito personeel. De schamelheid van dit atelier spreekt echter voor zich. Als burgers van dit land moeten wij ons daarvoor diep schamen.

Rémi waarschuwde me later die dag trouwens nog: Olle *traint* op doedelzak. Ze speelt elke dag oefeningen met een metronoom. Ze schrijft zelf vingeroefeningen die hemzelf en de rest van doedelzakspelend Europa tot wanhoop zouden brengen en speelt die dan met een vanzelfsprekend gemak tegen een verschroeiend tempo. Dat wilde ik dus wel eens horen. Ik besluit haar dan ook uit te nodigen om bij ons in Leuven een *Boombal* te spelen. Met haar begeleider van op die ene plaat: Willem Schot. Gelukkig laten de microfoons het die avond afweten. Het wordt een akoestische delicatessen. De essentie van balmuziek: in staat zijn vijf keer dezelfde melodie te spelen zonder dat die verveelt. Met verve kunnen die twee dat. Vijf banken achteruit en een diepste buiging tot aan de grond. Uit respect voor zoveel schoonheid.

De kritiek als zouden *Boombal*-dansers eerder springers dan dansers zijn, is sinds die avond aan herziening toe.

De precisie van Olle en Willem zorgt voor een serene sfeer. Na twee dansen springt geeneen meer. Een enkele springer probeert aanvankelijk nog even keet te schoppen, maar vindt, zonder terechtwijzing, rust. En niemand die doorheeft hoe de versterking na een poosje wegvalt.

Geen protest. Wel integendeel. Een minutenlang applaus is hun deel. Spontaan. Van harte.